

І тебе таку я возвеличу,
І бессмерття дам твоїм устам. Я тебе нікому не позичу
І нікому в світі не віддам.

Олексій Довгий

Громадська ФУЖКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 3-4 (14106-14107), 20 СІЧНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Українці – нація стійких

Подвійне щастя приходить у родину, коли до оселі, до збентежених і радісних мами й тата навідується диво – в них з'являються двійната. А як приємно цю сім'ю вітати з таким подарунком долі!

Нещодавно за дорученням міського голови Геннадія Дикого його заступник Катерина Возненко завітала до молодих батьків, у яких народилися двійні, та поздорвала їх із поповненням, повідомляють офіційні джерела. Минулого року вдвічі більше щастя, радості та любові відразу стало у родин Сидоренка

Андрія та Швець Світлани – в них народилися два козачки, Макарчик і Назарчик, та Коляди Романа й Ангеліни – їхня родина поповнилася двома донечками, яких назвали Емілією та Ангеліною.

Катерина Возненко щиро привітала родини з народженням двійнят, побажала, щоб дітки росли здоровими на радість батькам у мирній незалежній Україні, та разом із начальником управління молоді і спорту Олексієм Копишинським вручила мамам і татам подяки Білоцерківської міської ради, візочки для дітей та квіти.

Минулий рік подарував нашій громаді понад 1400 нових українців, з яких 10 пар двійнят (7 дівчаток та 13 хлопчиків). Народження немовлят у час війни є символічним і доленосним, додає віри у майбутнє, бо українська нація – нація стійких, духовних та волелюбних людей, житиме, незважаючи ні на що.

ВІТАЄМО ВСІХ БАТЬКІВ ТА БАЖАЄМО МАЛЕЧІ МІЦНОГО ЗДОРОВ'Я.

Місто облаштовує укриття

В разі ракетної небезпеки нам рекомендують пройти в найближче укриття, яке зазвичай розташоване в підвалині багатоквартирних будинків. Та чи можна відчувати себе безпечно в неприведених до ладу приміщеннях? А саме такими була більшість із них на початку повномасштабного вторгнення. Тож міська влада почала це змінювати. І зараз, за інформацією офіційних джерел, уже відремонтовано й облаштовано 59 укриттів у багатоповерхівках в різних районах міста.

Оглядаючи такі приміщення, міський голова Геннадій Дикий наголосив: «Створена спеціальна комісія, яка обстежує кожен будинок і ухвалює рішення щодо доцільноти виконання робіт в укриттях, тому що не всі підвали у будинках дозволяють це зробити. Близько 70 укриттів ми вже зробили в комунальних закладах (школах, садочках, лікарнях, приміщеннях установ культури та спорту). Минулого року ми розпочали роботи в укриттях, розміщених у багатоквартирних житлових будинках. Всього заплановано облаштувати 144 укриття».

Про те, що саме здійснено під час одного з ремонтів, розповів представник підрядної організації Олександр Рябов: «Був знятий шар ґрунту, щоб витримати норми по висоті приміщення, повністю замінена електромережа, встановлені розетки, вимикачі, нове освітлення, пофарбована стеля та повністю замінена підлога. У цьому блоці міститься щит електро живлення з перекидним перемикачем, щоб можна було підключити резервне живлення, яке перемикається від основного на підключений генератор, щоб внутрішня

напруга не потрапила на генератор і не перегоріло обладнання».

Представник підрядної організації Богдан Збрівський додав: «Окультирили входну групу, зробили навіс, замінили двері на металеві, переробили ще один навіс, який може бути задіянний для безпечноного виходу з укриття в разі блокування центрального входу».

Надалі укриття зможуть виконувати ще й функцію місця обігріву в разі тривалого блекауту або відсутності опалення. Як повідомив міський голова, для того вже закуплені буржуйки, створений запас дров, є генератор та ємкості для води.

Начальник КП БМР «ЖЕК №1» Олександр Ящук коментує: «Міська влада забезпечила пічками, генераторами, кабелями, з'єднанями зі спеціальними розетками для зарядки телефонів. Також виділили акумуляторні ліхтарки. Там є місце для відпочинку, можна погрітися, випити чаю».

Поступово після ремонту та облаштування всім необхідним ключі від укриттів будуть передані відповідальним мешканцям будинків. Під час повітряної тривоги вони мають відкривати укриття, щоб усі бажаючі, а не тільки мешканці конкретного будинку, на час повітряної тривоги мали можливість зайти й перебути в безпечному місці.

Цього року ремонти укриттів у багатоповерхівках буде продовжено.

Пам'ятаймо кожного полеглого за Батьківщину

Білоцерківська земля знову у скорботі. «На щіті» навічно повернулися додому наші герої, полеглі в запеклих боях під час московсько-української війни.

Захищаючи волю й незалежність, загинув наш земляк, старшина **Юрій Анатолійович Клєщін** (народився 8.12.1966 р.), стрілець-снайпер військової частини А 4007. Вороги вбили його 27 грудня 2022 року, штурмуючи позиції наших воїнів в Авдіївці Покровського району на Донеччині.

Біла Церква попрощається також із захисником України **Анатолієм Вікторовичем Степенком** (4.02.1990 р.), який помер 12 січня. У 5 років він залишився без батька. Навчався у 18-ї школі, отримав професію електромонтажника й на початку 2015 року пішов добровольцем на війну в батальйон «Айдар», в лавах якого служив до листопада 2016-го. Рік тому в нього народилася довгоочікувана донечка Єва.

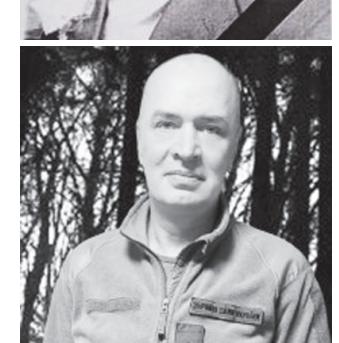

З початку повномасштабного вторгнення був місяць в обороні Києва, потім його зарахували до ДФТГ. Анатолій був відданим патріотом своєї країни...

Обороняючи наше життя від звірств, наруг, руйнувань, на фронти загинув **Дмитро Лустенко**. З героям попрощалися під час чину католицького похорону в костелі Білої Церкви.

У цій жорстокій війні 5 січня загинув наш земляк, старший лейтенант **Руслан Миколайович Ємець** (1975 р. н.), командир стрілецького взводу військової частини А 7015. До останньої хвилини життя він боровся проти клятого окупанта.

Спілчуюємо рідним, близьким, друзям наших загиблих. Віддані військовій присязі, вірні своєму народу, вони мужньо виконали ратний обов'язок, залишивши нам світлу пам'ять про себе і свій подвиг в ім'я мирного, гідного життя України.

► Виконком вирішив

Питання, які на часі

Під час останніх засідань виконавчого комітету перед низки рішень з актуальних питань були ухвалені й такі, що особливо важливі для громади.

Так, 27 грудня з метою увічнення пам'яті загиблого захисника України **Аркадія Сергійовича Андрєєва** – випускника Білоцерківської гімназії слов'янської мов-початкової школи №1, виконавчий комітет міської ради надав дозвіл на встановлення меморіальної дошки герою на фасаді закладу.

А серед рішень, ухвалених членами виконавчого комітету 13 січня, були, зокрема, такі:

✓ про організацію поховань загиблих військовослужбовців – жителів Білої Церкви. Йдеться про те, що поховання відбудуватимуться за рахунок коштів місцевого бюджету, передбачених Програмою підтримки захисників і захисниць України на 2023–2025 роки;

✓ внесені зміни до Переліку найпростіших укриттів у закладах освіти комунальної власності Білоцерківської міської територіальної громади, затвердженого рішенням виконавчого комітету Білоцерківської міської ради від 19 липня 2022 року № 439 (зі змінами). Так, до загального переліку в розділі «Заклади загальної середньої освіти» додано укриття в Білоцерківській гімназії-початковій школі № 11.

Голова Київської обласної військової адміністрації Олексій Кулеба 11 січня здійснив робочу поїздку до Білоцерківського району. Він перевірив роботу «Пунктів незламності» в громадах району та провів робочу нараду з керівництвом Білоцерківської районної військової адміністрації, районної ради та головами громад.

За кожним рішенням влади стоять доля та життя людей

На нараді присутні розглянули стан оборони району та територіальних громад, готовність до використання захисних споруд цивільного захисту, роботу «Пунктів незламності» в кожній із громад району та діяльність бізнесу в умовах енергетичної кризи.

«Київська область постійно залишається під загрозою ракетних обстрілів та атак шахедами. Тому ми з вами повинні бути готовими до будь-яких можливих сценаріїв. Ми несемо відповідальність за наших людей і маємо розуміти, що в жодному вирішенні питання не може бути формального підходу до ситуації. За кожною вашою дією стоять доля та життя людей», – підкреслив Олексій

Кулеба.

Особливу увагу під час наради приділили роботі «Пунктів незламності». Наразі в Білоцерківському районі їх розгорнуто 60. Вони розташовані в Будинках культури, будівлях органів місцевої влади, закладах освіти й забезпечені необхідними засобами для належного функціонування. Це генератори, альтернативне опалення, освітлення, зв'язок, продуктові набори, медичні та гігієнічні засоби, ковдри та інше.

«Пункти незламності» вже зараз мають стати для громадян місцем, де комфортно і тепло. Де можна зігрітися, зарядити телефони, випити кави або чаю, скористатися інтерне-

том, зателефонувати рідним та близьким. І вони справді мають працювати та розширявати свою мережу. Тобто кожен «Пункт незламності» повинен стати осередком допомоги для людей», – підкреслив голова КОВА.

Окрему увагу приділили ситуації з електропостачанням. Як було підкреслено на нараді, ситуація з електроенергією на Київщині залишається складною. Наразі в області діють стабілізаційні відключення. Щоб забезпечити баланс в енергосистемі, НЕК «Укренерго» вводить в області ліміти споживання. Забезпечення лікарень та іншої критичної інфраструктури теплом, водою та електроенергією має бути пріоритетним для громад.

За підсумками наради кожна з громад району отримала відповідні доручення до реалізації.

Управління комунікацій
Київської ОВА

В автопарку білоцерківських рятувальників – нові машини

На початку січня для потреб Білоцерківського районного управління ДСНС України в Київській області були передані два спецавтомобілі. Особливістю цих машин є маневреність, компактність та застосування нового шасі ISUZU. Пожежна надбудова, насос, рукави та багато іншого устаткування, яким обладнані автомобілі, виготовлені українськими підприємствами.

Як повідомляють офіційні джерела, міський голова Геннадій Дикий подякував керівництву області та наголосив на важливості придбання нових пожежно-рятувальних автомобілів, особливо у цей час: «Ці сучасні пожежні автомобілі, спроектовані згідно з вимогами сьогодення, дадуть змогу вогнеборцям не тільки якісно

виконувати свою повсякденну роботу за допомогою відповідного обладнання, а й комфортно почуватися в дорозі. Переконаний, що нова, маневреніша техніка дозволить рятувальникам ще ефективніше реагувати на надзвичайні події та вчасно приходити на поміч жителям громади».

Начальник Білоцерківського районного управління ДСНС України в Київській області Віктор Сподін зазначив, що техніка була придбана за кошти державного бюджету, а можливості цих автомобілів дають змогу якісно проводити гасіння пожеж різного рівня складності, аварійно-рятувальні роботи з розблокування, деблокування, підняття й розбирання конструкцій.

«Вони мобільні, швидкі, зручні для використання у вузьких та запаркованих дворах багатоповерхівок. Мають запас води 2500 літрів і 500 літрів піноутворювача, укомплектовані усім потрібним спеціальним спорядженням, зокрема бензорізами, пневмоінструментом, дихальними апаратами, ліхтарями та іншим. Ці автомобілі братимуть участь в обслуговуванні Білоцерківської громади та стануть гідним доповненням пожежно-рятувального автопарку», – зазначив Віктор Сподін.

«Київський Форпост»

24 лютого 2022 року, російська армія почала захоплення Київської області. Окупантів війська тероризували цивільне населення, викрадали, катували, гвалтували та вбивали українців, захоплювали ядерні об'єкти та медичні установи, що заборонено міжнародним правом, зокрема Женевською конвенцією.

У документальному серіалі «Київський Форпост», який можна переглянути на онлайн-ресурсі «Ютуб», зібрано факти російського терору та воєнних злочинів.

Кожен епізод розповідає про окремий воєнний злочин росіян. У першій серії йдеться про те, як росіяни знищилися з цивільних жителів. У другому епізоді учасники безеневів подій 2022 року викривають дії окупантів, якими перешкоджали евакуації мирного населення, розстрілюючи «зелені коридори». Третя серія про тих, хто пережив катування і депортацію на територію росії, та тих, чиї рідні ще досі перебувають в незаконному ув'язненні. Четверта частина пропонує світло на захоп-

лення ЧАЕС та події на ядерному об'єкті під час окупації зі слів тих, хто пережив полон і запобіг ядерній катастрофі. П'ята серія описує випадок у Бородянському психоневрологічному інтернаті, робітників та пацієнтів якого росіяни використовували як живий щит. Завершують цикл історії про те, як військові РФ знищували наші культурні та історичні надбання.

Після перегляду стає очевидно – росіяни мають на меті не тільки відібрать чужі території, вони прагнуть знищити весь український народ, цивільні об'єкти, історичну та культурну спадщину. Київський форпост – як символічна назва регіону, який взяв на себе удар

жорстокою російською агресією. Це історія про те, як жителі Київщини опирались свавіллю російських солдатів. Це про медичних працівників, які продовжували рятувати життя людей, про простих мешканців, які рятували музеїні експонати, працівників ЧАЕС, які працювали в надскладних умовах, щоб врятувати світ від нової ядерної катастрофи, та багато інших вражених історій людей, які, попри всі нищівні дії росіян, намагалися боротися кожен на своєму місці.

Над створенням проекту працювала команда продакшена громадської організації «Спільнота активної молоді» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

шибеници без чобіт, іх люди роззупили вже після того, як повісили. Шибениця стояла біля церкви, до площа Волі, по вул. Млинівській, мені так здається.

Коли наші прийшли, зразу школи стали відкривати. В них не було нічого. Там, де містилася німецька жандармерія, була 4 школа, ми туди тягнули, хто що: хто стільчика, хто стола, тато зробив дві лавки, а потім парті привезли. Коли навчання почалося, то й на підлозі сиділи, кому стільца не дісталося, так і вчилися. Ми і в школу ходили, і цеглу розбирали в 1944 році, потім картоплю садили для військових, що на 5-му майданчику.

У 1944 році в нас на квартири проживали 2 офіцери, вони перевіряли всі покинуті німецькі склади зі зброяєю. Розказували мені, що там, де бомбосховище в Товстій, німці залишили хімічні снаряди з газом іпритом. Їх вивезли пізніше, а потім, пам'ятаю, там влітку сильні вибухи були. Говорили, що зірвалася частина боеприпасів. Нам у школі навіть сказали, щоб ішли додому й не виходили на вулицю. Було таке, і люди пам'ятають.

А ось яка трапилася зі мною історія, пов'язана з музеєм. Мій товариш Вітка Сковрунський, з яким ми вчилися в одній школі, але в різних класах, пішов у музей і вкрав пушку бронзову. Ми з тієї пушки в мене на городі стріляли, туди пороху насилали, і давай пульти. Потім одна працівниця музею пішла по школах, стала вдивлятися в учнів, щоб упізнати злодія. І коли побачила Вітку, сказала: «Оце був у музеї, точно!». Тоді ж мало хто ходив у музей, і обличчя легко було відізнати. Ввечері він прийшов до мене та й каже: «Це ж таке діло, прийшли і відізнали мене». А я кажу: «То забирай цю пушку (а вона в мене вдома лежала), а ще краще – треба однести її назад». А він каже: «А я же однесті, я ж не скажу, що я її вкрав?». Кажу йому: «Давай разом підемо вночі і підкинемо». Ми завернули ту пушку в ганчірку і в годин 12 ночі пішли до музею. Біля дверей її поклали, а самі тікати. Її знайшли, і до Вітки вже ніхто не чіплявся. А я, коли ходив у музей, дивлюся – стоять наша пушка й зараз...

Упродовж тривалої розмови Борис Федорович згадував ще велику кількість епізодів. Звичайно, що надрукувати їх всі відразу неможливо, адже за тими спогадами – дуже довге і часом нелегке життя, в якому, як у краплині води, відзеркалена тепер уже далека минула.

Сергій БУРЛАКА, Світлана ПОПЛАВСЬКА

Місто

Генератори від німецького міста Єна

У час, коли ворог намагається знищити енергосистему нашої країни, вкрай важливо, аби критична інфраструктура була забезпечена джерелами резервного електропостачання, зокрема генераторами.

У рамках гуманітарної допомоги від муніципалітету міста Єна (Федеративна Республіка Німеччина) Білоцерківській громаді були передані 5 трифазних генераторів потужністю 8,1 кВА. Вони сприятимуть безперебійній роботі критично важливих об'єктів тепло- та водопостачання у разі надзвичайної ситуації.

Ця підтримка стала результатом постійної роботи Білоцерківської громади з міжнародними організаціями та муніципалітетами міст з інших країн, повідомляють офіційні джерела.

Правду важливо знати

СПОГАДИ БОРИСА ФЕДОРОВИЧА ПЕНЬКОВСЬКОГО ПРО ЖИТТЯ В ОКУПОВАНІЙ НІМЕЦЬКИМИ НАЦІСТАМИ БІЛІЙ ЦЕРКВІ
(Закінчення. Початок у газетах від 28 жовтня, 11 листопада, 2 грудня 2022 р.)
та 13 січня 2023 р.)

– Де німці хоронили своїх солдатів?

– Тих, що лікувалися й помирали в госпіталі, який був у сільгоспінституті, ховали біля костьолу і в парку Петровського (зараз – Шевченка), в тому кутку, де зараз дитяча залишниця. Коли ще від музею до сільгоспінституту дорогу будували, то викопали труни і багато кісток людських.

– Чи вішали німці на шибеницях людей?

– Під час окупації було два випадки повішання. Один чоловік машину пошкодив, засунувши кудись цвяха, його прізвище було Гапоненко. А другий украв з плодово-чесового комбінату бочечку повидла з гарбуза. Його варили і відправляли своїм на фронт німці, які були вже похилого віку, й ті, що не могли воювати.

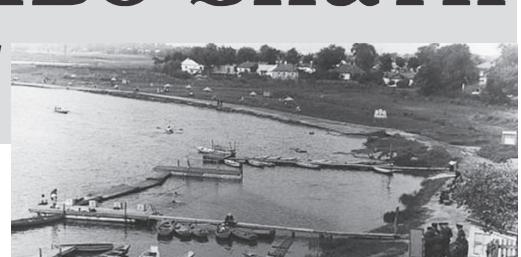
– Як готувалися німці до обороны міста?

– Біля парку «Олександрія» були оборонні споруди з дереву і сосен. Біля комендатури, поблизу парку Петровського, стояла башта з амбразурою, можна було простилювати всю вулицю Шевченка. А ще копали рови, канави. Гестапо було на 2-й Київській вулиці, там, де старий пологовий. А тут, де зараз магазин «Каштан», гаражі їхні стояли. У дворі викопана траншея довга, а в тій траншеї по обидва боки було чотири підземні комірки, як у погребі. Ні вікон, ні підлоги не було, розміром десь 2 х 1,5 метра. Можливо, людей на короткий час у цих комірках тримали, як у в'язниці. Ми з хлопцями там лазили, коли вже німців не було, потім траншею засипали і розрівняли.

– Коли почалися перші бої за місто?

– Перші бої розпочалися в кінці 1943-го, перед Новим роком. Погода була не дуже морозна, але й відлиги не було.

Ще пам'ятаю, як восени того ж року ми з друзями проходили біля тири і побачили великі клуби диму. Ми не

знали, що там може горіти, і тільки потім дізналися, що німці там спалювали розстріляних.

В районі фельдшерського училища була розташована будівля ОУН. Одним із членів цього товариства був Павловський, електромеханік. Коли я приходив до тата на роботу, заходив до нього, і він давав мені всілякі гвинтики, гайки.

Білоцерківська рада ветеранів учителів вітає з ювілеями своїх колег, які народилися у січні:

О.І. Горенюк, Л.Б. Гнатенко, Н.М. Машкина, Т.М. Полтавцева, М.М. Рухаленко, В.П. Щуренко.

Хай все погане відійде,
Хай доля квітне і вирує,
Життя хай щастя лиши несе,
Душа ніколи не сумує!

З повагою – Г.І. Гашинська,
голова ради ветеранів-учителів

Вдячність

Від усього серця дякуємо прекрасним, чуйним людям, відомим у місті доброчинцям **Миколі Володимировичу Дашкевичу та Олександрові Миколайовичу Руссу** за гарні, щедрі подарунки, які ми отримали до новорічно-різдвяних свят, і за ту радість, що наповнила наші душі завдяки цим людям.

Зичимо благодійникам міцного здоров'я і наснаги, здійснення нових добрих задумів під мирним небом України.

З повагою – **пенсіонери Піщаного масиву**

Залишив після себе гідний слід і добру пам'ять

Ще однієї важкої втрати зазнала наша громада: передчасно пішов із життя **Олексій СТАРОДУБ** – історик та краєзнавець, провідний редактор Білоцерківської централізованої бібліотечної системи, старший науковий співробітник Білоцерківського краєзнавчого музею.

Управління культури і туризму Білоцерківської міської ради від імені працівників культури висловлює шире співчуття рідним та близьким з приводу цієї тяжкої та непоправної втрати і згадує про свого колегу.

За роки самовідданої, сумлінної праці Олексій Володимирович зробив вагомий внесок у наукові дослідження про Білу Церкву. Видав низку статей про літописний Ігорів, які досі є основою наших знань про середньовічний розділ історії Білої Церкви. Загалом науковий доробок Олексія Стародуба є дуже багатим і складається з публікацій, присвячених, окрім археології, історії козацтва, освіти, краєзнавчого руху.

Світ побачили його численні дослідження: «Будівельна історія Білої Церкви» (співавтори: Бондар А.В., Чернецький Є.А., Ярмола О.В.), «Декомунізація міста Біла Церква. Інформаційний довідник з перейменування вулиць міста у 2016 р.» (співавтори: Бондар А.В., Виговська Т.М., Діденко Л.М., Іванців В.О., Климчук К.В., Чернецький Є.А.), «Ономастікон Васильківського повіту Київської губернії (кінець XVIII–початок XIX століття)», статті у краєзнавчих виданнях тощо. Найбільш вагомими стали публікації у багатотомному виданні «Білоцерківський біографічний словник. Матеріали».

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

За наукові доробки з археології, історії, краєзнавства 2017 року пану Олексію вручено премію лауреата Білоцерківської міської літературно-мистецької премії імені Івана Нечуя-Левицького.

Олексій Стародуб фактично був єдиним дослідником Білоцерківської історіографії. Багатим і значущим є його доробок в антропонімі, ономастиці, біографістиці й генеалогії тощо.

Усім, хто знав Олексія Володимировича, завжди не вистачатиме його людяності, справедливості, широти. Теплі спогади і світла пам'ять про нього – єдине, що може заповнити порожнечу від втрати.

ЩОРОКУ НАПЕРЕДОДНІ ЗИМОВИХ СВЯТ У БІБЛІОТЕЦІ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ ПРОХОДИТЬ КОНКУРС НА КРАЩУ НОВОРІЧНО-РІЗДВЯНУ ЛІСТИВКУ "НОВА РАДІСТЬ СТАЛА".

Нова радість стала

Переможцями 10-го, ювілейного, творчого змагання стали читачі бібліотек міста, гуртківці ЦПО "Соняшник", талановиті діти з міста Ужгорода. Серед переможців: Василенко Захар, Вернидуб Ростислав, Гандзюк Ольга, Губарев Максим, Дєєва Надія, Дьоміна Катерина, Іванюк Поліна, Ігнатенко Максим, Кваша Анна, Кодарук Сергій (м. Ужгород), Краюхін Олексій, Лікар Єлизавета, Лісова Олександра (м. Ужгород), Мірошнікова Вероніка, Ненашева Зоряна, Пациаді Варвара, Савицький Давид, Симканич Олександр (м. Ужгород), Солом'яні Марія і Дарина, Стародуб Ірина, Храбуст Ярина, Царенко Марта, Шимченко Юлія, Шишкіна Андрій і Євгенія, Шульгіна Ліза, гурток "Креативчик", ЗДО №35 "Вербиченька", ЗДО №27 "Намистинка", ЗДО №31 "Незабудка".

Щоразу не перестаю радіти, дивуватися, захоплюватися, насолоджуватися справжніми шедеврами, витворами юних митців.

В ошатній залі бібліотеки переможців вітала директор КЗ БМР Білоцерківська ЦБС ім. П. Красножона Раїса Павлівна

Григоренко. Вона щиро подякувала дітям за бажання підтримати наших славних воїнів у боротьбі проти агресора.

Зуточали на святі колядки і пісні про зиму-чарівницю у виконанні читачів бібліотеки, учнів гімназії-пічаткової школи №6 "Перспективи" Максима Губарєва, Поліни Гончаренко та Аліни Приченковської, виступ яких підготувала учителька Альона Губарєва. Захар Василенко, що став одним із переможців конкурсу, намалювавши неперевершенну композицію з цікавим сюжетом і щирими побажаннями захисникам, зірвав оплески за майстерно прочитану гарну колядку. Зачарувала присутніх неймовірно красивим голосом юна співачка Аліна Каспірович, виконавши популярну пісню незламності України "Ой у лузі червона калина".

Бібліотекар Світлана Могорит розповіла про традиції святкування Різдва в Україні, пояснила, чим різняться григоріанський і юліанський календарі, подякувала за активну участь у конкурсі, побажала всім таких бажаних Миру і Перемоги.

Катерина ВОЛИНЕЦЬ

Ікона Божої Матері «Годувальниця»

(25 січня)

◆ Ця ікона належить до рідкісного іконографічного типу. Тільки на ній іконописець наважився зобразити момент годування Богонемовляти Христа молоком від грудей Пречистої Діви Марії. Можна сказати, що тут ми стикаємося із безпрецедентним випадком, якого ніколи не було раніше і, очевидно, на те склалися вагомі причини. Сьогодні перед цією іконою християни всього світу моляться насамперед про зцілення від безпліддя і благополучне вигодування немовлят.

◆ Найдавніше зображення годуючої Діви Марії, що дійшло до наших днів, висичене з каменю в руїнах Фаюмського лабіринту в Єгипті, де християни перших століть таємно здійснювали богослужіння. Також у Єгипті та на Синаї існує легенда, що Матір Божа одного разу оживила краплею свого грудного молока вмираюче немовля. І вже в XI-XII ст. з'являється фреска годуючої Богородиці в багатьох храмах як Заходу, так і Сходу. В цей час Церква відстоювала істину Богоутілення проти еретиків-монофізітів, які визнавали тільки одну божественну природу Христа і заперечували його людську природу. Саме тоді Церква виконання пророцтва своєї засобами, в тому

числі й мистецькими, намагалася ствердити православне віровчення про дві природи Христа – Божу і людську.

◆ Одним з головних противників монофізитів (одноприродників) був палестинський ігумен Сава, названий Освяченим, намісник знаменитого монастиря поблизу Єрусалима, на західному березі Йордану, відомий аспект і посник. Саме цей ігумен благословив уперше зобразити ікону Богородиці «Годувальниця» такою, якою ми можемо побачити її тепер. Ця ікона стала потужним і переконливим візуальним образом людської природи Христа.

◆ Сам св. Сава, побачивши ікону, наказав монахам віддати її одному з паломників до їхнього монастиря, якого так само зватимуть Савою і він буде царського роду. Пророцтво справилося через сім століть, коли до Лаври Сави Освяченого прибув майбутній перший архієпископ сербський Сава, син царя Сербії. Коли царственний прибулець молився в Лаврі свого тезоіменитого покровителя, ікона Божої Матері «Годувальниця», що стояла нерухомо, схилилася перед ним декілька разів. Монахи сприйняли це як знак

улюбленням для багатьох ченців, які бажали подвізатися на самоті та в мовчанні. Святитель Сава Сербський і помер 25 січня, в день шанування улюбленої ним ікони.

◆ Найбільш відомий список ікони годуючої Богородиці передуває в Одесі, у Свято-Успенському чоловічому монастирі. Привіз її туди з Афона преподобний Гавриїл Афонський наприкінці XIX століття. Цікаво, що ікона ця розміщена поруч з мощами святого Кукші Одеського, день народження якого теж 25 січня.

Підготував

Микола ОТИЧЕНКО

урочисто передали її в дар Саві Сербському. Цю ікону він перевіз на Афон і розмістив у своїй відлюдній келії поблизу адміністративного центру Афона, столиці Кареї. Ікона не раз оновлювалася і прославилася багатьма чудесами, а місце її перебування стало улюбленим для багатьох ченців, які бажали подвізатися на самоті та в мовчанні.

Святитель Сава Сербський і помер 25 січня, в день шанування улюбленої ним ікони.

Веселковий дівосвіт поезій Тетяни Строкач

На чергове заняття розмовного клубу «Говорімо українською» до бібліотеки-філії №1 для дітей завітала дитяча поетеса, педагогиня Тетяна Строкач. Говорили про важливість і роль мови в житті кожної людини, її багатство й красу.

Діти залишки слухали вірші пані Тетяни, надруковані в підручниках «Українська мова та читання» для другого та третього класів. Наявність віршів саме в підручниках викликала у присутніх неабияке здивування, адже саме цими книгами вони користуються в школі.

Також учасники заходу ознайомилися з творчим доробком поетеси,

надрукованим у дитячих журналах «Котя малюк», «Колобочок», «Крилаті». Пані Тетяна розповіла про свої збірки поезій «Веселковий дівосвіт», «Краплинки доброти», «Хованки», «Хто склався під землею», «Динозаври».

Оскільки під час заняття повторювали розділові знаки, Тетяна Тезіславівна зачитала про них вірші. Адже розділовим знакам присвячений цілий розділ книги «Краплинки доброти».

Авторка охоче розповіла про ще одне своє захоплення – виготовлення ляльок-мотанок, та запропонувала юним читайликам створити з тканини символ нового року – кролика. Дітлахи завзято взялися до роботи. Сподіваємося, що для України цей рік буде переможним і його символ – теж боєць. Тож створювали кроликів справжніми вояками – в балаклавах і масках уальніх сітках.

Щиро дякуємо пані Тетяні за цікаву зустріч! Зичимо натхнення, нових книг та вдячних читачів.

Тетяна КАЧАНОВА

**З настанням холодів
наші воїни-захисники
найбільш потребують теплих речей, які будуть зігрівати, нагадувати про рідних, близьких, домівку.**

Аби відправити часточку тепла нашим захисникам, небайдужі читачі книгозбирні та члени клубів «Зарічани» й «Любисток» долучилися до благодійної акції «Теплі серця», яку організували працівники бібліотеки-філії №4.

Теплій одяг, взуття, шкарпетки, консервацію, солодощі та речі першої необхідності передали бійцям через волонтерів ГО «Фундація вільних волонтерів».

► **Посміємося разом**

ІВАНОВИЧ ВОЛОДИМИР ІЄРОНІМОВИЧ

(1905-1985)

Народився в Одесі в сім'ї робітника. Закінчив Одеський педінститут. Тривалий час працював лектором Одеського лекційного бюро. А згодом – на творчій роботі.

Автор збірок сатири та гумору «Свиня на пасіці», «Низенько кланяємось», «Рекомендована лисиця», «Весела прополка», «Кропивою сміху по всякому лиху», «Кому пишки, кому шишки», «На городі бузина, а за морем сатана», «Бичок-губернатор» та інших.

Твори поета читали А. Сова, М. Яковченко, Н. Крюкова, А. Литвинов.

В САНАТОРІЮ

Як по тім санаторію
Та й погасли вогні.
Він шептав біля моря й:
– Ми, кохана, одні.
Це ж для нас хвіля ніжиться
І біжить по піску.
Він – директор із Вінниці,
А кохана – з Баку.
Стрілись під кипарисами

Далі геть від людей.
В нього – пузо і лисина,
В ней ж – троє дітей.
Він цілує, аж піниться,
В щічку ніжну, м'яку...
Жде дружина у Вінниці,
Чоловік жде в Баку.
Дать обом по потилиці
За любов отаку...
І директору з Вінниці,
І коханій – з Баку.

Розрахунковий рахунок
UA 04334851000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламидаєць.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.